

VII. KRONIKA

PROFESOR HENRYK SAMSONOWICZ DOKTOREM *HONORIS CAUSA* UNIwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

W dniu 15 października 2014 r. odbyła się podniosła uroczystość wręczenia dyplomu doktora *honoris causa* Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu profesorowi Henrykowi Samsonowiczowi. Salę Lubrańskiego w Collegium Minus UAM wypełnili przedstawiciele świata nauki, historycy z wielu ośrodków w kraju, młodzież studencka, przyjaciele, współpracownicy Profesora, uczniowie. Uroczystość otworzył Rektor UAM, profesor Bronisław Marciniak, sylwetkę doktora honorowego przedstawił Dziekan Wydziału Historycznego profesor Kazimierz Ilski, laudację wygłosił Dyrektor Instytutu Historycznego profesor Józef Dobosz. Po wręczeniu dyplomu głos zabrał profesor Henryk Samsonowicz, mówiąc o swej drodze naukowej i dziękując za wyróżnienie. Uroczystość uświetnił Chór Akademicki UAM pod dyrekcją Beaty Bielskiej.

Profesor Henryk Samsonowicz jest dziś największym z historyków mediewistów polskich, światowej sławy specjalistą w zakresie integralnie traktowanej historii gospodarczej, społecznej i kulturalnej, badaczem dziejów polskich miast i polskiego społeczeństwa późnego średniowiecza. W twórczości wielkiego uczonego – humanisty silnie zaznacza się obecność wątków historyczno-prawnych.

Profesor Henryk Samsonowicz od dziesiątków lat integruje środowisko naukowe w Polsce aktywnością na wielu obszarach. Jest zasłużonym organizatorem życia naukowego. Był prodziekanem i dziekanem oraz dyrektorem Instytutu Historycznego Uniwersytetu Warszawskiego. W 1980 r. wybrano go rektorem Uniwersytetu Warszawskiego. Był prezesem Polskiego Towarzystwa Historycznego, organizował olimpiady historyczne, przewodniczył Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego, kierował pracami Komitetu Badań Naukowych. Jest od lat członkiem rzeczywistym Polskiej Akademii Nauk i członkiem czynnym Polskiej Akademii Umiejętności, należy do wielu innych polskich i zagranicznych towarzystw i organizacji naukowych.

Profesor Henryk Samsonowicz brał czynny udział w życiu politycznym kraju. Uczestniczył w obradach Okrągłego Stołu z ramienia strony solidarnościowej. Był Ministrem Edukacji Narodowej w rządzie Tadeusza Mazowieckiego. Za wielkie zasługi w życiu publicznym był wyróżniany i nagradzany. Jest kawalerem Orderu Legii Honorowej i Krzyża Komandorskiego z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski. W 2010 r. Prezydent RP odznaczył go Orderem Orła Białego, a w 2011 r. powołał w skład kapituły tego orderu.

Profesor Henryk Samsonowicz zasłużył się nauce przede wszystkim jako wielki badacz. Napisał i opublikował ponad tysiąc prac. Są wśród nich teksty o różnej formie przekazu i o różnorodnym zakresie tematycznym. Sławę naukową przyniosły mu m. in. następujące prace: *Rzemiosło wiejskie w Polsce XIV – XVI w.* (1954), *Hanza władczyńi mórz* (1958), *Badania nad kapitałem mieszczańskim Gdańska w II połowie XV wieku* (1960), *Późne średniowiecze miast nadbałtyckich* (1968), *Życie miasta średniowiecznego* (1970), *Złota jesień polskiego średniowiecza* (1971), *Polska Jana Długosza* (1984), *Dzieje miast i mieszczaństwa w Polsce przedrozbiorowej* (1986), *Łokietkowe czasy* (1989), *Dziedzictwo średniowiecza. Mity i rzeczywistość* (1991), *Miejsce Polski w Europie* (1995), *O „historii prawdziwej”. Mity, legendy i podania jako źródło historyczne* (1997), *Dzieje Polski w X wieku i ich znaczenie w kształtowaniu się nowej mapy Europy* (2000), *„Długi wiek” dziesiąty. Z dziejów powstawania Europy* (2002), *Dzień chrztu i co dalej...* (2008), *Nieznane miejsce Polski. W Europie czy na jej skraju?* (2012).

Głęboki autorytet, jakim cieszy się Profesor Henryk Samsonowicz w środowiskach naukowych i szerokich kręgach społecznych sprawił, że liczne renomowane uniwersytety przyjmowały go do swego grona, nadając mu godność doktora *honoris causa*. Były to: Duquesne University w USA (1981), Akademia Pedagogiczna w Krakowie (1984), Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu (1998), Uniwersytet Marii Curie Skłodowskiej w Lublinie (2002), Uniwersytet Humanistyczno-Przyrodniczy Jana Kochanowskiego w Kielcach (2005), Uniwersytet Wrocławski (2007) oraz Akademia im. Jana Długosza w Częstochowie (2012).

Nadanie Profesorowi Henrykowi Samsonowiczowi tej godności przez Uniwersytet im. Adama Mickiewicza jest wyrazem uznania poznańskiego środowiska naukowego dla dzieła wielkiego humanisty oraz podziękowaniem za wiele lat ścisłej i owocnej z nim współpracy.

HENRYK OLSZEWSKI (Poznań)

XXV OGÓLNOPOLSKI ZJAZD HISTORYKÓW PRAWA W KRAKOWIE „NAUKA I NAUCZANIE PRAWA W PRZESZŁOŚCI I WSPÓŁCZEŚNIE”

Przypadający w ubiegłym roku jubileusz 650-lecia założenia krakowskiego Uniwersytetu stał się okazją do zorganizowania w Krakowie kolejnego, również jubileuszowego XXV Ogólnopolskiego Zjazdu Historyków Prawa. Tematem przewodnim spotkania była „Nauka i nauczanie prawa w przeszłości i współcześnie”. Zjazd zgromadził ponad 170 przedstawicieli dyscyplin historyczno-prawnych ze wszystkich ośrodków uniwersyteckich w kraju, w tym romanistów, historyków prawa polskiego i powszechnego, historyków administracji i myśli administracyjnej oraz historyków doktryn polityczno-prawnych. Nad przygotowaniem konferencji czuwał komitet organizacyjny pod kierunkiem prof. Wacława Uruszczaka. Wszystkie obrady odbywały się w Domu Gościńnym UJ w Przegorzałach.

Program zjazdu był jak zwykle bardzo obszerny; w czasie dwóch dni roboczych (23 i 24 września) uczestnicy mogli wysłuchać ponad 90 referatów i zapoznać się z 20 posterami przygotowanymi przez najmłodszych przedstawicieli środowiska historyczno-prawnego. Organizatorzy zaproponowali dyskusję nad tematem przewodnim konferencji w dwóch sesjach plenarnych oraz w pięciu równoległych sekcjach tematycznych, uzupełnionych osobnym panelem posterowym przeznaczonym dla doktorantów.

Otwarcie zjazdu miało miejsce w auli Domu Gościnnego w Przegorzałach. Po uroczystym powitaniu uczestników przez JM Rektora UJ prof. Wojciecha Nowaka i panią dziekan Wydziału Prawa i Administracji UJ prof. Krystynę Chojnicką nastąpiło uroczyste przekazanie dyplomu prof. Henrykowi Olszewskiemu w uznaniu za jego wkład w rozwój i wieloletnią redakcję Czasopisma Prawno-Historycznego.

W trakcie sesji plenarnej zaprezentowano także osiem referatów dotyczących różnych aspektów dziejów nauczania prawa. Prof. W. Uruszczak (Kraków) przypomniał historię założenia Akademii Krakowskiej w 1364 r., prof. W. Witkowski (Lublin) przedstawił ośrodki nauczania prawa działające w Warszawie w dobie zaborów, prof. W. Dajczak (Poznań) poświęcił swoje wystąpienie problematyce związków między nauczaniem prawa rzymskiego i komparatystyką, zaś prof. W. Wołodkiewicz (Warszawa) skupił się na istocie i misji współczesnych studiów prawnych. Kolejne wystąpienia w tej sesji dotyczyły nauczania prawa w epoce piastowskiej (prof. J. Soneł, Kraków), czasach nowożytnych (prof. J. Matuszewski, Łódź), na Państwowym Uniwersytecie Wrocławskim w latach 1811-1945 (prof. M. Ptak, Wrocław) oraz w okresie stalinizmu (prof. H. Olszewski, Poznań).

Dalsze obrady odbywały się w pięciu równoległych sekcjach. Zrezygnowano przy tym ze stosowanego podczas poprzednich zjazdów, ich tradycyjnego podziału według kryterium poszczególnych dyscyplin historyczno-prawnych. Zamiast niego organizatorzy zaproponowali układ merytoryczny, łączący tematykę dziejów prawa polskiego i powszechnego.

Problematyka podejmowana przez poszczególnych referentów była z oczywistych względów zróżnicowana i nie sposób jej w krótkim sprawozdaniu wyczerpująco wyliczyć. Przegląd referatów wygłoszonych w czasie zjazdu pozwala jednak na sformułowanie wniosku, że wśród tematów badawczych podejmowanych obecnie przez historyków prawa zainteresowanie dziejami prawa polskiego wyraźnie przeważa nad studiami dotyczącymi historii powszechnej, a w jego ramach na czoło wybijają się zagadnienia poświęcone XIX i XX wiekowi.

W zdecydowanej większości wystąpienia referentów nawiązywały do przewodniego tematu konferencji, choć zdarzały się również referaty dotyczące innych badań prowadzonych aktualnie w poszczególnych ośrodkach akademickich. Tradycyjnie liczne były wystąpienia poświęcone prawu rzymskiemu i jego nauczaniu, zarówno w epoce starożytnej, jak i w wiekach późniejszych. Wśród pozostałych zagadnień wiele uwagi skupiono na nauczaniu prawa w dawnej Polsce i w różnych ośrodkach uniwersyteckich w XIX i XX wieku, na modelu kształcenia sędziów i kadr urzędniczych w latach międzywojennych oraz w PRL, a także na nowoczesnej metodologii nauczania historii doktryn polityczno-prawnych. Z zakresu powszechnej historii

prawa m.in. poruszono w kilku wystąpieniach kwestie edukacji prawniczej w kulturze amerykańskiej.

W drugim dniu zjazdu (24 września) zorganizowano osobny panel dla doktorantów, którzy uzyskali dzięki temu możliwość prezentacji wyników własnych badań naukowych, a zwłaszcza zapoznania słuchaczy z tematami przygotowywanych dySSERTACJI doktorskich. Podstawą wystąpienia w tym panelu była prezentacja przygotowanych wcześniej przez uczestników posterów.

Na zakończenie obrad uczestnicy ponownie zebrali się na sesji plenarnej, podczas której prof. A. Gulczyński (Poznań) przypomniał sylwetkę prof. Józefa Matuszewskiego (w związku z publikacją „Józef Matuszewski. Pasja Nauki. Cena pasji”), zaś prof. W. Witkowski podsumował obrady. Uczestnicy konferencji zdecydowali również, że kolejny zjazd odbędzie się w 2016 r. w Olsztynie.

Wybrane referaty wygłoszone w czasie XXV Ogólnopolskiego Zjazdu Historyków Prawa w Krakowie zostaną opublikowane na łamach Studiów z dziejów Państwa i Prawa Polskiego, Czasopisma Prawno-Historycznego oraz Krakowskich Studiów z Historii Państwa i Prawa.

MAREK STUS (Kraków)

JUBILEUSZ SIEDEMDZIESIĘCIOLECIA INSTYTUTU ZACHODNIEGO IM. ZYGMUNTA WOJCIECHOWSKIEGO W POZNANIU

Instytut Zachodni w Poznaniu obchodzi swe siedemdziesięciolecie istnienia. Utworzony w 1945 r. przez Zygmunta Wojciechowskiego, który do swej śmierci w 1955 r. nim kierował, był Instytutem badawczym i towarzystwem naukowym. Był placówką, która miała badać historię stosunków polsko-niemieckich oraz integrować z Polską nowo pozyskane ziemie zachodnie. Ważne funkcje w Instytucie odgrywali historycy prawa: Janusz Deresiewicz, Zdzisław Kaczmarczyk, Alfons Klafkowski, Kazimierz Kolańczyk, Karol Marian Pospieszalski, Michał Sczaniecki, Krzysztof Skubiszewski, Jan Wąsicki i Marian Wojciechowski.

Jubileusz odbywał się pod honorowym patronatem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Bronisława Komorowskiego i przewodnictwem Komitetu Honorowego Profesora Jerzego Buzka. W czasie uroczystego posiedzenia referaty wygłosili m.in. profesorowie Anna Wolff-Powęska („Polskie Niemcoznawstwo”), Klaus Ziemer („Niemieckie badania nad Polską”) oraz Krzysztof Miszczak („Nauka i polityka”). Odsłonięto tablicę pamiątkową poświęconą ministrowi Krzysztofowi Skubiszewskiemu oraz otwarto Gabinet ministra Skubiszewskiego. Z tej okazji minister Władysław Bartoszewski wygłosił przemówienie: „Krzysztof Skubiszewski – mąż stanu”.

HENRYK OLSZEWSKI (Poznań)

PROFESOR JAN C. JOERDEN DOKTOREM *HONORIS CAUSA* UNIwersYTETU IM. ADAMA MICKIEWICZA W POZNANIU

Dnia 20 lutego 2015 r. odbyło się uroczyste wręczenie dyplomu doktora *honoris causa* profesorowi Europejskiego Uniwersytetu Viadrina we Frankfurcie nad Odrą Janowi C. Joerdenowi. Uchwałę o nadaniu tej godności wybitnemu uczonemu podjął Senat Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w dniu 22 grudnia 2014 r. na wniosek Rady Wydziału Prawa i Administracji UAM, po uzyskaniu aprobaty pozostałych Rad Wydziału UAM oraz po otrzymaniu opinii Senatów Uniwersytetu Wrocławskiego i Uniwersytetu Osaka. Piękną salę Lubrańskiego wypełnili przedstawiciele świata nauki z kraju i zagranicy, przedstawiciele władz, młodzież studencka. Uroczystość otworzył Rektor UAM profesor Bronisław Marciniak, przemówienie okolicznościowe wygłosił dziekan Wydziału Prawa i Administracji profesor Roman Budzinowski. Laudację przedstawił profesor Andrzej J. Szwarc. Po wręczeniu dyplomu przemówił profesor Jan C. Joerden. Uroczystość, która uzyskała stosowną oprawę artystyczną, zamknęło odczytanie nadesłanych ze świata gratulacji. Po uroczystości Jego Magnificencja zaprosił gości na lampkę wina i lunch. Doktorat Jana C. Joerdena był 135 doktoratem *honoris causa* w ponad 95-letniej historii Uniwersytetu w Poznaniu. Wśród nich byli również historycy prawa: Oswald, Balzer, Władysław Abraham, Pierre Petot i Ambroise Jobert.

Profesor Jan Carl Joerden, wieloletni kierownik Katedry prawa karnego, międzynarodowego prawa karnego porównawczego i filozofii prawa na Europejskim Uniwersytecie Viadrina we Frankfurcie nad Odrą (dalej: EUV) i Przewodniczący Senatu EUV, jest uczonym światowego formatu, postacią ważną we współczesnym ruchu naukowym, jednym z architektów naukowej współpracy niemiecko-polskiej, szczególnie zasłużonym budowniczym ścisłych więzi między EUV a UAM. W roku 2004 Jan C. Joerden został odznaczony Medalem Zasługi dla Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.

Profesor Jan C. Joerden urodził się w 1953 r. w Essen. Po ukończeniu studiów prawniczych na Uniwersytecie w Hamburgu połączył karierę w praktyce wymiaru sprawiedliwości, w której osiągnął wysokie stanowiska sędziowskie, z drogą uczonego i nauczyciela akademickiego. Doktorat uzyskał na Uniwersytecie Fryderyka-Aleksandra w Erlangen-Norymberdze. Habilitował się tamże w 1987 r. w zakresie prawa karnego, filozofii prawa i logiki prawniczej. Po habilitacji, która przyniosła mu prestiżową Nagrodę Konrada Hellwiga, Jan C. Joerden był profesorem Uniwersytetów w Wolnym Uniwersytecie w Berlinie, Uniwersytetu Fryderyka Aleksandra w Erlangen – Norymberdze, Uniwersytetu Fryderyka Schillera w Jenie oraz Uniwersytetów w Trewirze i Greifswaldzie. Nie przyjął powołań na stanowisko kierownika Katedry na Uniwersytetach w Rostocku i Augsburgu. Był profesorem gościnnym na Uniwersytetach w Bellville-Capetown w RPA, w Istambule w Turcji i w japońskim Osaka. Od 1993 r. jest profesorem w EUV, w którym jako profesor zwyczajny kierował Katedrą, pełnił funkcje prorektora, od 1999 r. jest wiceprezydentem, członkiem kierowniczego gremium w Collegium Polonicum w Ślubicach, interdyscyplinarnego Centrum Etyki Medycznej, obecnie jest – co zaznaczono już wyżej – przewodniczącym Akademickiego Senatu EUV. Jest także docentem zaufania Fundacji Narodu

Niemieckiego, członkiem Akademii Etyki w Getyndze oraz członkiem Komisji Izby Pamięci Kleista

Profesor Jan C. Joerden to uczony wielkiej klasy, prawnik-humanista o niekwestionowanym autorytecie naukowym, badacz w swoim pokoleniu należący do ścisłej czołówki prawników niemieckich. Jego twórczość jest zgromadzona w kilku setkach publikacji i należy do wszystkich gatunków naukowej prozy: to monografie, wydawnictwa źródłowe, serie wydawnicze, prace zbiorowe przezeń redagowane, rozprawy i studia, ulokowane w renomowanych czasopismach i wydawnictwach ciągłych wielu krajów, artykuły o charakterze biograficznym, artykuły recenzyjne, recenzje i noty krytyczne. Jeszcze bardziej imponuje rozległość jego merytorycznych fascynacji. Twórczość Jana C. Joerdena mieści się w wielu dyscyplinach nauki. Jego teksty obejmują problemy doniosłe poznawczo i użyteczne społecznie; urzekają rzetelnością kwerend, rozmachem interpretacji i rozległością badanych zespołów zagadnień. Píše on o fundamentalnych kwestiach nurtujących współczesne prawoznawstwo, porusza zagadnienia tkwiące w sąsiadujących z prawem naukach humanistycznych i społecznych, wspomagających nauki prawne i wystawionych na recypowanie nauk o prawie. Jest znakomitym interpretatorem prawa karnego, ale jego teksty uwzględniają także zdobycze filozofii i etyki, przenikają do socjologii i psychologii, wzbogacają osiągnięcia przedstawicieli nauk o polityce. Sięgają głęboko do historii prawa, odkrywają pożytek ze studiów nad klasykami myśli prawniczej (takich jak np. Immanuel Kant), wnikają w relacje między etyką a naukami medycznymi, mówią o humanitaryzmie i prawach człowieka, „odkrywają” uniwersytet XXI wieku, nobilitują logikę w badaniach nad prawem. Są wreszcie mądrymi pytaniami o wartości: traktują o klonowaniu, o komórkach macierzystych, o etyce mediacji, poruszają ruchomy styk nauki i polityki.

Profesor Jan Carl Joerden to także wybitny organizator nauki i to w skali daleko wykraczającej poza granice rodzinnego kraju. Był inicjatorem i organizatorem lub współorganizatorem kilkudziesięciu międzynarodowych konferencji naukowych i sympozjów, które miały miejsce na wszystkich kontynentach i których materiały były przez niego samego lub pod jego kierownictwem wydawane drukiem, redagowane i opatrywane wstępami lub uwagami wprowadzającymi. Wszystkie dotyczyły problematyki pionierskiej w nauce i w literaturze spornej; wiele z nich uzyskało status stałych międzynarodowych spotkań i doczekało się podsumowania w wydawnictwach monotematycznych o charakterze serii wydawniczych. W ponad stu międzynarodowych konferencjach naukowych wygłaszał referaty.

Profesor Jan Carl Joerden zasłużył na miano pioniera współpracy naukowej między Niemcami a Polską. Nie popierał jej i nie rozwijał wyłącznie na zlecenie swoich zwierzchników, lecz kierował się głębokim przeświadczeniem, że służy ona dobru nauki oraz zbliża do siebie narody, stanowiąc wkład do lepszego wzajemnego zrozumienia. Nawiązał żywe naukowe kontakty z Uniwersytetem Warszawskim, Uniwersytetem Łódzkim, Uniwersytetem Wrocławskim i Gdańskim. Jednak największy udział miał w rozwijaniu współpracy z Uniwersytetem im. Adama Mickiewicza, w szczególności z jego Wydziałem Prawa i Administracji.

Profesor Jan C. Joerden był jednym z inicjatorów współpracy między EUV i UAM na polu kształcenia polskich studentów we Frankfurcie nad Odrą, z czasem

we wzniesionym w Słubicach Collegium Polonicum. Aktywnie uczestniczył w kierowaniu wspólnymi studiami niemieckiej i polskiej młodzieży – jako prorektor do spraw Collegium Polonicum i wiceprezydent EUV, ale przede wszystkim jako oddany wykładowca i współprowadzący seminaria z prawa karnego. Profesor Joerden należał od początku do wszystkich gremiów, w działalności których dojrzewała idea bliskiego współdziałania obu Uczelni. Uczestniczył w Komisji Mieszanej tworzącej podwaliny pod organizację tej współpracy, był współtwórcą porozumienia regulującego współdziałanie między rządem Brandenburgii a rządem Rzeczypospolitej Polskiej. Jest współtwórcą projektu badawczego „Przestępczość w rejonie przygranicznym”, który skupił przedstawicieli nauki prawa karnego z EUV i UAM i który znalazł swe zwieńczenie w postaci ośmiu tomów materiałów pokonferencyjnych, wydanych drukiem. Wraz z Profesorem Andrzejem Szwarcem stworzył zespół roboczy do spraw badania etyki w medycynie w Niemczech i w Polsce.

Profesor Jan Carl Joerden dobrze zasłużył się nauce. Posiada on poważne wymierne zasługi w rozwoju naukowej współpracy niemiecko-polskiej i jest ważną postacią w pogłębianiu się współdziałania między Uniwersytetami. Napawa głęboką satysfakcją, że Uniwersytet im. Adama Mickiewicza nadając Mu najwyższą godność, przyjął Go do swej społeczności.

HENRYK OLSZEWSKI (Poznań)

KONKURS IM. PROFESORA JERZEGO MICHALSKIEGO NA NAJLEPSZĄ RECENZJĘ NAUKOWĄ Z ZAKRESU HISTORII

Jury konkursu zawiadamia, że laureatem drugiej edycji konkursu im. Profesora Jerzego Michalskiego na najlepszą recenzję naukową z zakresu historii został **prof. Janusz Żarnowski** za recenzję książki Marcina Zaremby *Wielka trwoga: Polska 1944-1947. Ludowa reakcja na kryzys* opublikowaną na łamach „Roczników Dziejów Społecznych i Gospodarczych” t. 73, 2013.

Jednocześnie Instytut Historii PAN wspólnie z Polskim Towarzystwem Historycznym oraz Towarzystwem Miłośników Historii w Warszawie, ogłasza trzecią edycję konkursu, która tym razem obejmuje recenzje naukowe z zakresu historii opublikowane w polskich czasopismach naukowych w latach 2014-2015. Konkurs poświęcony jest pamięci profesora Instytutu Historii PAN oraz wieloletniego redaktora „Kwartalnika Historycznego”, zmarłego w 2007 r. Jerzego Michalskiego. Był on ceniony jako wybitny recenzent i w 1996 r. został jednym z pierwszych laureatów konkursu recenzji im. Władysława Konopczyńskiego.

Celem konkursu im. Profesora Jerzego Michalskiego jest podniesienie poziomu krytyki naukowej oraz dowartościowanie tradycyjnej formy dyskusji naukowej charakterystycznej dla nauk historycznych. Autor zwycięskiej recenzji otrzyma nagrodę pieniężną w wysokości 5 tys. złotych. Prace konkursowe, zgodne z wymogami regulaminu, prosimy nadsyłać do końca października 2015 r. na adres IH PAN, z dopi-

skiem „konkurs im. Profesora Jerzego Michalskiego”. Regulamin konkursu dostępny jest na stronie internetowej IH PAN (www.ihpan.edu.pl).

WOJCIECH KRIEGSEISEN (Warszawa)

OBRONY PRAC DOKTORSKICH

W dniu 17 września 2013 r. na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu odbyła się publiczna obrona rozprawy doktorskiej mgra Zbigniewa Filipiaka pt. *Prawo własności nieruchomości w Księstwie Warszawskim i Królestwie Polskim doby konstytucyjnej*. Promotorem rozprawy był dr hab. Andrzej Gaca, prof. UMK, a recenzentami – dr hab. Anna Machnikowska, prof. UG oraz dr hab. Zbigniew Naworski, prof. UMK. Obrona odbyła się przed Komisją powołaną przez Radę Wydziału Prawa i Administracji UMK. Po wysłuchaniu autoreferatu oraz uwag recenzentów odbyła się dyskusja. Komisja doktorska jednomyślnie podjęła uchwałę w sprawie przyjęcia publicznej obrony rozprawy mgra Zbigniewa Filipiaka. Następnie Rada Wydziału Prawa i Administracji UMK nadała mu stopień doktora w zakresie nauk prawnych ze specjalnością prawo – powszechna historia państwa i prawa.

*

21 stycznia 2014 r. przed Komisją Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego odbyła się publiczna obrona pracy doktorskiej magister Ewy Leniart. Podstawą obrony była rozprawa pt. *Usiłowanie usunięcia organów władzy państwowej i usiłowanie zmiany ustroju państwa w drodze przemocy w orzecznictwie Wojskowego Sądu Rejonowego w Rzeszowie w latach 1946-1955*, przygotowana w Katedrze Historii Prawa Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego. Promotorem w przewodzie był profesor Adam Lityński. Recenzentami rozprawy byli profesorowie Anna Machnikowska (UG) i Marian Mikołajczyk (UŚ). Komisja jednogłośnie uchwaliła wystąpić do Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego o nadanie doktorantce stopnia doktora nauk prawnych i uznanie rozprawy doktorskiej za wyróżniającą się.

25 lutego 2014 r. Rada Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego jednogłośnie nadała magister Ewie Leniart stopień naukowy doktora nauk prawnych.

*

Dnia 16 czerwca 2014 r. na Wydziale Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego odbyła się publiczna obrona rozprawy doktorskiej mgra Tomasza Chłopeckiego na podstawie pracy pt. *Myśl polityczna i prawna obozu rządzącego w Polsce w latach 1935-1939*.

Promotorem rozprawy doktorskiej był dr hab. Maciej Marszał, prof. UW. Recenzentami byli prof. dr hab. Włodzimierz Bernacki z Uniwersytetu Jagiellońskiego oraz prof. dr hab. Marek Maciejewski z Uniwersytetu Wrocławskiego. Tytuł doktora nauk prawnych magistrowi Tomaszowi Chłopeckiemu został nadany przez Radę Wydziału Prawa Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego w dniu 23 czerwca 2014 r.

Material zebrali:
KAROLINA ŻERNICKA,
ANNA STAWARSKA-RIPPEL,
PAWEŁ FIKTUS